

Benny

Leesexemplaar

Benny

Roman

Bert

Moern

man

Polis

Benny

Roman

Bert

Moern

man

Polis

Benny

*there will come a time gigantic
waves will crush the junk
that I have saved*

- m. linkous

Het is toch waar zeker. Wat denken ze wel. Wie denken ze wel allemaal dat ze zijn. Ik ben meer aan het vallen dan ik aan het wandelen ben. Misschien een beetje over mijn toeren. Ik moet me concentreren. Elke stap die ik zet is het mislukte eindresultaat van een lompe evenwichtsoefening. Het is donker en ik heb het koud, ik ben hier niet op gekleed. In de verte wandelen twee vrouwen, het lijkt of ze iets zoeken. Op de hoek zie ik sporen van wat een licht auto-ongeluk geweest moet zijn. Een geknakt boompje. Wat verder ligt een dode witte kat met uitgestrekte voor- en achterpoten. De romp is plat en heeft het profiel van een autoband in de met ingewanden besmeurde pels. Ook geen mooi einde.

Ik kom bij het huis. Op de weg zie ik een remspoor dat nog even doorloopt in de voortuin. Het licht is uit, de voordeur gesloten. Ik loop langs de zijkant, maar ook de achterdeur zit op slot. Binnen is het pikdonker. Op het terras valt nog het schrale licht van straatlantaarns verderop. Ik vouw een hoek van de deurmat om, maar de sleutel ligt er niet. Alsof ze me verwachten. Dan moet ik het maar anders oplossen. Ik duw de mat zachtjes tegen de ruit van de achterdeur. Twee rechthoeken die mooi over elkaar passeren.

Ik kijk nog eens om me heen, maar weet al dat er niets te zien is. Mijn vuist komt dof neer in het midden van de mat, gebroken glas valt naar binnen. Ik laat los en steek mijn arm door het vers gemaakte gat om het slot langs de binnenkant te openen. Als de burens al iets gehoord zouden hebben, zijn ze waarschijnlijk vooral blij dat het niet bij hen gebeurt.

Ik loop stil door het huis, op de tast vind ik de sofa en het leeslampje ernaast. Ik knip het aan en stel tevreden vast dat dit een nette woonkamer is. Een salontafel en meubels die naar de tv gericht zijn. Ingelijste foto's met daarop vier vrolijke gezinsleden. De twee kinderen heten Sophie en Liza. De vrouw heet Suzy, de man Daniël. Dat ben ik.

Er zit modder en geronnen bloed op mijn broek en hemd. Mijn vers gewassen haar ruikt naar perzik. Ik laat mijn hoofd op een kussen zakken, strek mijn benen over elkaar. Zo is het goed. Ik reik naar het borstzakje van mijn hemd en haal de twee in elkaar gevouwen foto's eruit. De twee kinderen erop lachen me toe. Ik lach terug. Ik ben er zeker van: hier moet ik zijn.

Ik moet denken aan de eerste keer dat ik Benny terugzag. Dat was in een bar, net buiten de stad. We praatten over het weer en andere dingen die ons eigenlijk allebei weinig konden schelen, en we hadden het daar gerust bij kunnen laten. Maar dat deden we niet, dus ja, drie weken later is dit het resultaat. Als ik hem toen niet had gevraagd waar hij zoal mee bezig was, dan zou ik misschien nog

steeds de gelukkige man zijn geweest die drie weken geleden fluitend naar zijn werk vertrok. En Benny zou nog steeds de loser zijn die het universum wilde dat hij was. De wereld was netjes uitgekiend voor ons allemaal, en toen moest ik het zo nodig gaan verpesten. En het vreemdste is dat ik het gevoel heb dat ik het toen al had moeten weten. Wat natuurlijk totaal onmogelijk is. Want toen was hij nog gewoon Benny, die ik in geen zesentwintig jaar had gezien. Benny. Stomme fucking Benny. Het is me nu wel helemaal duidelijk dat het toen is begonnen.

Ik schrik wakker door het geluid van een auto die stopt, een portier dat dichtslaat en een paar haastige voetstappen. De zon schijnt volop. Het moet al middag zijn. Ik ga rechtop zitten. Schik de kussentjes. Fatsoeneer mijn haar en probeer mijn smerige broek glad te strijken. De sleutel gaat in het slot, de deur zwaait open. Ik zie een paar tennisschoenen en twee prachtige bruine benen. Een sporttas die neerploft. Twee ontzettend mooie ogen die hun glans verliezen zodra ze mij registreren. 'Je bent precies niet blij om mij te zien', zeg ik.

Er klinkt verbazing in mijn stem.

Ik dronk het laatste restje koffie, griste de autosleutel van de keukentafel en trok fluitend de voordeur in het slot. Nog steeds genoot ik ervan om hem daar op de oprit te zien staan. Iedere keer, zelfs na enkele weken. Ik stapte in en greep het zachte zwart-met-zilveren stuur. Het stijlvolle bedieningspaneel in het midden deed vaagweg aan een waterval denken. Een uiterst veilige wagen ook, had de verkoper me verzekerd. Toch voor de inzittenden, had ik gegrept. Ik in een SUV. Mijn SUV.

Ik duwde op start, de motor begon feilloos te grommen. Een ingebouwde camera assisteerde me bij het achteruitrijden. Ik gleed door de straat, sloeg de hoek om. Er waren nieuwe jonge boompjes aangeplant. Keurig. De zon scheen. Het nummer op de radio was me onbekend, maar dat weerhield me er niet van om enthousiast knikkend mee te zingen. Drumsolo's op het stuur. Radio luider bij het refrein. Ik had geen passagiers, wie kon het wat schelen. Ik zag het gelukkige toeval van drie gele auto's op een rij. Wat staken die lelijk af bij mijn champagnekleurig schip.

Als de belendende wagens iets te dicht bij de op de grond geschilderde streep stonden, was het nogal moeilijk mij ertussen te wurmen, en ik wilde geen risico's

nemen met mijn smetteloze koetswerk. Na even zoeken vond ik een plekje. Acht sensoren, vier voor en vier achter, assisteerden me om er netjes tussenin te glijden. De kalfsleren zetels kreunden zachtjes toen ik eruit stapte. Een subtiele bliep bevestigde me dat de wagen gesloten was. Ik keek nog even vol bewondering naar de gestroomlijnde curves van het design en maakte rechtsomkeert naar het kantoorgebouw.

Op mijn bureau staan foto's van mijn kinderen. De foto's waren genomen door Suzy. Ze had ze zelf ontwikkeld tijdens een fotografie cursus die ze ooit eens volgde. Eén van mij en Sophie in een geel reddingsvest op een kampeeruitstap, en één van Liza die de camera kust tijdens diezelfde uitstap. Dit was bijna een jaar geleden. We gingen toen naar de chalet waar mijn vader en zijn broers heen gingen toen zij kinderen waren. Dat is wat je deed in die tijd als je je gewoon niet dood wilde vervelen. Maar nu, vlot zestig jaar later, was het de perfecte plek om er eens tussenuit te zijn en niets te doen te hebben. Je moest de heuvel op wandelen om enige telefoonverbinding te hebben, en het enige wat te horen viel was de beek die zich een weg baande tussen de bomen. De foto's waren genomen net nadat we waren gaan vissen. We hadden niets gevangen, maar wij vieren hadden urenlang in ons bootje zitten dobberen midden in een stilte die ik nog nooit had mogen horen. Liza naast me, haar ogen wijd opengesperd richting de dobber en het roerloze water eromheen. Toen Suzy en

Sophie terug naar de kant roeiden, was de zachte plons van de roeispanten die het water raakten het enige wat mij er vagelings aan herinnerde dat er nog zoiets bestond als tijd, en dat die wel degelijk verstreek.

Dit is waar ik mijn dagen spendeerde. Acht à tien uur aan een stuk, met wat meetings en een lunch tussentussen, op dinsdag tennistraining erna, en dan naar huis. Ik had nooit voor een ander bedrijf gewerkt, maar dit kantoor was me pas een jaar of twee geleden te beurt gevallen. Na jaren op de werf, ik durf weleens te laten vallen dat ik letterlijk onder aan de ladder ben begonnen, had ik in tegenstelling tot vele anderen telkens meer en meer verantwoordelijkheid genomen en gekregen. Zo was ik meegegroeid met het bedrijf en intussen had ik dus zowaar een eigen kantoor. Maar het kostte me soms moeite om tijdens die lange vergaderingen bij de les te blijven, alsook om mijn voormalige collega's ervan te overtuigen dat ik gewoon nog steeds een van hen was. Het was een constante spreidstand die me soms het gevoel gaf dat ik elke seconde in het kruis getrapt kon worden.

Maar nu zat ik er zo niet mee. Ik keek uit naar de komende maanden. Ik zou veel tijd op de werf kunnen spenderen. Bouwen. Dat deed ik nog steeds het liefst. Ik was blij als een jongetje. Wat heb je het toch lekker voor elkaar, zei ik tegen mezelf. Ik deed een korte roffel met mijn vingers op het tafelblad en liet me achteruitzakken in mijn bureaustoel. De rest van de dag hield ik me bezig met

het controleren van de plannen, en toen ik mijn kantoor buitenwandelde, wist ik het zeker: ik was klaar. Alles was tot in de puntjes voorbereid. Vakwerk.

Ik was zo tevreden, gelukkig zelfs, dat ik in het naar huis rijden een stop maakte. Zomaar. Of niet zomaar. Ik wilde vieren. Ik parkeerde naast een bar en ging binnen. De bar was niet meteen het soort plek waar je een man als ik zou gaan verwachten. Het was meer een thuis voor mensen die dingen kwamen doen die onder de radar hoorden te blijven. Afspreken met je minnares en haar uitleggen waarom de scheiding nog steeds niet helemaal geregeld is. De tijd doden voor het naar huis gaan zodat je je lelijke kinderen niet meer in de ogen hoeft te kijken. Of gewoon anoniem zitten wezen en sportwedstrijden volgen. Er was niets leuk te vinden aan de plek, dus het was de perfecte plaats als je wat tijd wilde spenderen met mensen die niet op zoek waren naar dingen om leuk over te zitten doen. Ik keek wat rond naar de trieste figuren om me heen. De meesten starden voor zich uit of keken naar hun nagels die het etiket van een flesje bier wegkrasten. Ik kruiste een blik die snel wegkeek en scande de rest van de aanwezigen. Maar intussen verwerkte een mechanisme achter in mijn hoofd een en ander, en schoot het me te binnen dat ik die ogen kende. Dat was... dat was Benny! Ik greep mijn flesje bier en stapte op hem af. Hij had zich intussen iets meer met zijn rug naar me toe gedraaid, maar het was hem wel degelijk. Geen twijfel mogelijk.

‘Hé Benny,’ zei ik, ‘ik ben het, Daniël!’

‘O. Hey Daniël. Ik had je niet gezien.’

‘Snap ik wel, ik had je ook niet meteen herkend. Is ook alweer een jaar of vijftwintig geleden natuurlijk. Dan zitten die gezichten ver, hè.’

‘Ja. Heel ver. Maar ze zijn nooit helemaal weg natuurlijk.’

‘Nee nee, je hebt gelijk. Ik heb eens gelezen dat een mens ongelooflijk veel kan onthouden. Dat je zelfs weet wat voor weer het was op belangrijke dagen uit je verleden en zo. Misschien dat ik binnen twintig jaar nog weet dat het vandaag best warm was voor de tijd van het jaar. Zit allemaal goed in elkaar, dat geheugen. Net een computer!’

‘Ja, precies zo,’ knikte hij. Het werd even stil.

En toen vroeg ik het hem.

‘Zeg, waar ben jij zoal mee bezig nu?’

‘O, niets speciaals, je weet wel.’

‘Wel, eigenlijk niet nee. Wat is “niets speciaals”?’

‘Gewoon. Leven en laten leven, dag per dag bekijken, alles nemen zoals het komt. Zo van die dingen.’

‘Dat klinkt allemaal fantastisch. Nogal vaag, wel. Getrouwd? Kinderen?’

‘Nee, heb ik niet. Enkel mezelf en niemand om me zorgen om te maken.’

‘Dat klinkt geweldig. Ik kan ’s avonds de tv niet opzetten voor ik twee verhaaltjes heb verteld om mijn kinderen in slaap te krijgen, om dan mijn vrouw de korte samenvatting van mijn dag te geven. Wat in feite elke dag hetzelfde

verhaal is, maar met andere mensen die domme dingen doen of zeggen.' Ik grinnikte om mijn eigen grap die ik al honderden keren had gemaakt.

'Dat klinkt zo slecht nog niet, Daniël.'

'Nee ja, je hebt gelijk. Ik mag niet klagen. Meer zelfs, de reden dat ik deze vieze bar net vandaag binnenloop is, ik kan je dat wel vertellen, dat ik me gelukkig voelde. Het werk is goed, mijn koffie deze ochtend was goed, het leven is goed. Dus besloot ik daarnet eigenlijk om – nogal tegen mijn gewoonte in, dat kan ik je wel zeggen – dat te vieren met wat helaas een van de meest vieze brouwsels is die ik ooit al heb moeten binnenwerken.'

'Hm. Ik hou wel van deze plek. En zijn bier.'

'O. Kom jij hier vaak dan?'

'Dat gebeurt weleens, ja. Het is nogal dicht bij mij thuis.'

'O, fijn. Ik wist niet dat je ook nog in de buurt woonde. Wel, het was leuk je nog eens te zien, Benny. Geniet nog van je avond.'

'Jij ook, Daniël. En van de rest van je leven, natuurlijk.'

Zijn gezichtsuitdrukking was niet echt arrogant, maar vriendelijk kon je het toch ook zeker niet noemen. Maar dat had hij altijd wel een beetje gehad, zelfs als kind. Ik besteedde er geen aandacht meer aan. Ik stapte in de wagen en reed naar huis. Ik moest nog twee verhaaltjes gaan afleveren, Suzy informeren over hoe mijn dag hetzelfde als altijd was geweest maar met andere mensen die domme

dingen zeiden of deden, en vertellen dat ik Benny tegen het lijf was gelopen. Benny, die ik in geen vijftwintig jaar had gezien. Wat een onwaarschijnlijk toeval, zeg.

Raad eens wie ik vandaag tegen het lijf ben gelopen.
‘Doe je je schoenen uit, schat? Ik heb hier net gestofzuigd.’

‘O, sorry.’

‘Heb je honger?’

‘Ik rammel.’

‘Er staat eten in de oven. Misschien wel niet meer zo warm.’

‘Zal wel prima zijn.’

‘Wie was het?’

‘Wie was wat?’

‘Die je tegen het lijf bent gelopen.’

‘O ja. Benny.’

‘Wie is Benny?’

‘Benny. Een jongen uit mijn klas toen ik elf of zo iets was.’

‘Je hebt me nooit over een Benny verteld.’

‘Nee ja, dat kan kloppen. Hij was het vermelden ook niet echt waard, als ik er zo nog eens over nadenk. Lekker. Heb jij dit gemaakt?’

‘Nee, de butler.’

‘Hm.’

‘En hoe was het met Benny?’

‘Goed, denk ik. Het was toen al een vreemde snuiter en hij is er precies nog niet toe gekomen dat te veranderen. Ik heb ’m misschien ooit weleens aangewezen op een klasfoto of zo. Slaapt Liza al?’

‘Die zal nog wel liggen wachten op haar verhaaltje, denk ik. Ze heeft je vast wel horen binnenkomen.’

Na het eten ging ik naar boven. Liza’s kamer was net naast die van Sophie. Ze hadden beiden hun naam op de deur staan. Die van Liza was gemaakt uit blinkende kartonnen letters die in een vrolijk boogje aan twee duimspijkers bengelden. Sophie had de hare gewoon op een blad papier geschreven. Het puntje op de i was tot voor kort een bloemetje geweest, maar ze had het veranderd in een hartje. Ze was elf. Is dat wanneer ze aan jongens en zo van die dingen beginnen te denken? Met gevoelens en zo?

‘Dag Liza.’

‘Yo paps!’

‘Alles kits?’

‘Helemaal!’ Ze had haar donsdeken tot aan haar kin getrokken en hield het stevig vast met twee knuistjes. Ze zag eruit alsof er nog van alles ging gebeuren die dag.

‘Klaar om te gaan slapen?’

‘Bijna!’

‘Weet je, morgen is een grote dag.’

‘Wat is er morgen?’

‘O. Ben ik je dat vergeten te vertellen? Morgen is het grote bal.’

‘Welk bal?’

‘Het maanbal! Dat is wanneer alle sterren, en soms ook de planeten als ze tijd hebben, samen gaan dansen op de maan. Da’s meestal een heel leuke avond, want je weet wel, iedereen komt en danst en zo. En zingen. Mars kan bijvoorbeeld heel goed zingen.’

‘Staat iedereen dan niet zo gek te stuiteren op de maan?’

‘Dat is een heel slimme vraag. En je hebt natuurlijk gelijk. Dat is dan ook de reden dat iedereen het gewoon het “stuiterbal” noemt als de zon niet luistert.’

‘Stuiterbal? Dat is toch superveel beter dan het maanbal?’

‘Ja, dat vindt dus iedereen. Maar je weet hoe de zon is, hè. Altijd kwaad en aan het zeuren door al de warmte en zo. Dus zij wil dat iedereen gewoon “maanbal” zegt.’

‘We moesten eens naar dat stuiterbal gaan.’ Ze geeuwde terwijl ze het zei.

‘Absoluut. Maar morgen komt echt niet goed uit. Jij moet naar school en ik moet werken. Ik zal eens informeren wanneer de volgende keer is, oké?’

‘Oké, pap.’ Ik denk dat ze al sliep nog voor ik de deur in het slot kon laten vallen. Dit kleine wezentje was wereldkampioen in-slaap-vallen, en mocht ik haar niet zo graag zien dan zou ik er vast jaloers op zijn. Sophie zat nog aan haar bureau. Ze deed alsof ze me niet had horen binnenkomen.

'Hé Sophie.'

'O. Hey pa. Wat was het verhaal?'

'Maanbal.'

'O ja. Vond ik altijd een leuke.'

'Ik ben het "stuiterbal" beginnen te noemen om een of andere reden. De maan, stuiteren, je weet wel.'

'O ja. Leuk gevonden. Ik zal het straks nog opschrijven na mijn huiswerk. Als mijn computer werkt tenminste. Die doet zo raar de laatste tijd.'

'Doe dat. Slaapwel.'

'Slaapwel, pa.'

Ik zag mijn grote kleine meid aan haar bureau zitten toen ik de deur sloot. Naarstig gebogen over haar huiswerk. Ze maakte altijd net die grapjes die ik leuk vond. Dat deden ze allebei. Ik wandelde naar beneden, waar Suzy nog steeds aan de keukentafel zat. Huiswerk aan het verbeteren of zo. Ze gaf les op de school waar onze meisjes gingen, en waar ik zelf trouwens ook nog had gezeten. Een heus logistiek meesterwerk dat we zelf hadden opgezet. Ik kuste haar hals terwijl mijn wijsvinger zacht over haar sleutelbeen ging. Ik hoopte dat die beweging kon zeggen hoeveel ik van haar hield, want het was belangrijk dat ze dat wist. Er was nog één biertje in de ijskast. Het stond op ooghoogte, met het label naar voren. Het stond daar speciaal voor mij. Mijn sofa baadde in een gelige warmte. Ik kon geen enkele voorbijrijdende auto of blaffende hond horen. Ze waren er

waarschijnlijk wel, maar ik onderdrukte de geluiden. Ik hoorde enkel Suzy vanuit de keuken. Ze vroeg me of ik oké was.

Mijn twee gezonde dochters lagen boven veilig te slapen en mijn mooie, lieve vrouw vroeg me of ik oké was. Ik herken een gelukkig man als ik er een zie, en daar zat een kampioen des levens lekker te chillen op de sofa. Mijn leven was één groot verdomd stuiterbal. Ik zette de tv op en zette hem meteen weer uit. De herwonnen stilte deed me opnieuw het geluk voelen dat me die bar had doen binnenlopen. Het geluk dat een man ervaart wanneer hij zijn leven op de rails heeft, waardoor hij zich compleet voelt en dat afstraalt op de mensen rondom hem. Ik gloeide.

